

ALENA BLANÁŘOVÁ

Slzy od smíchu

FRAGMENT

Slzy od smíchu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Blanářová

Slzy od smíchu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Slzy
od smíchu

ALENA BLANÁŘOVÁ

FRAGMENT

1.

Sukně pro Haničku

„Nechcu! Nebudu nosit takovou odpornost! Ne a ne!“ ozývá se našťvaně z horního patra našeho rodinného domku, který stojí v tiché boční ulici jedné malé jihomoravské vesničky. „Tak si aspoň obleč tady tu vyšívanou halenečku! No podívej, jak ti sluší!“ v tomhle druhém – maminčině – hlase je patrný lehce podbízivý, byť již malinko nervózní tón.

„Nikdy! To radši skočím z okna! Podívej na ty kanýry! To si na sebe nevezmu! Nikdy!“ Odpověď seshora zní i přes evidentně nízký věk soupeře překvapivě velmi nekompromisně.

Maminka schází po schodech do obýváku s nepořízenou. V ruce poraženě nese onu příčinu všeho zla – károvanou plisovanou sukni a žlutou nabíranou halenku s červenými vyšívanými lidovými motivy. Zhluboka se nadechne a s povzdechem se dívá střídavě na sukni s halenkou a střídavě na mě. Rozumím její lítosti, nicméně že by to byl výkvět módy, se už ani tehdy nedalo říct. Už tenkrát – jako malá pětiletá holčička – jsem měla tušení, že možná tak trochu existuje malá, nepatrná možnost, že maminky třeba nemusí mít vždycy tak úplně pravdu. Raději ale taktně mlčím. Do těchto sporů bylo vhodné se neplést.

Ten vztekloun a vzpurný člen rodiny jsem tehdy totiž nebyla já. Byla to má starší sestra Hanka, kterou se maminka snažila přesvědčit o tom, co by měla nosit a jak by se měla oblékat hezká holčička. Sestra na to měla svůj názor a také se jí ho nebála říct. Na rozdíl ode mě. Shora ze schodů za námi ještě po

chvíli letěly rychlostí blesku rovněž bílé lakované střevíčky s kytičkami. Ještě že už byla maminka v kuchyni. To by nemuselo projít tak hladce!

Tím vzpurným článkem byla právě Hanička. Dohadování o oblečení bylo u nás na denním pořádku. Maminka ve svém boji neustávala a vytrvale nosila a nutila Haničce nabírané sukně, šaty a různé háčkované vestičky a podobné šílenosti.

Uznávám, že tenkrát, za hlubokého socialismu, skutečně nebylo moc na výběr. Takže sehnat cokoliv jiného než stejnou dederonovou halenku s přílišně dlouhými límci nebo škrábavé kalhoty neurčité barvy, jaké nosili všichni, byl opravdu nadlidský úkol. Maminka chtěla pro nás něco lepšího, a tak přes kamarádky nebo tenkrát podle časopisu Burda zkoušely místní ženy možné i nemožné. Občas se to teda dost nepovedlo, ale snaha opravdu byla.

Hanička byla ale bohužel velmi zdatný protivník a ve svém bojkotu maminčiných pokusů nepolevovala a většinou si svůj názor prosadila. Já jsem tomu vždy jen jako tichý divák přihlížela. Inu, moc jsem toho vzhledem ke svému nízkému věku stejně nezmohla. Zpravidla to ale dopadlo nejhůř právě pro mě.

Maminka se nehodlala úplně vzdát a byla by přece obrovská škoda tak krásné věci zase vrátit nebo odložit do skříně. Když zase jednou odnášela z Hančina pokoje další zamítnutý model, se kterým ji Hanička vypoklonkovala, obávala jsem se vzhlednout nahoru směrem k ní, protože jsem tušila, co mě čeká.

Naše maminka si mě už očima přeměřovala, a než jsem se nadála, šup a už jsem na sobě měla dost odpudivé růžové háčkované šaty, které navíc přílišně škrábaly po celém těle a byly mi evidentně o několik čísel větší. To ale maminka přes noc bryskně vyřešila zabráním modelu na mou velikost a na vítání občánků, na kterém Hanička recitovala novorozenatům a čerstvým mamin-kám nějakou úžasně dojemnou budovatelskou básničku, jsem se v háčkova-ných šatech trápila místo ní já. Hanička vůbec svůj názor na věc dokázala prezentovat tak, že ani takový vynalézavý tvor, jako je naše maminka, s ní nic nezmohl.

Jednou, když zase rodiče naznali, že ze sestry i přes její nevěli udělají tu hodnou copatou slečnu, která si hraje s panenkami, jí jako dárek k narozeninám koupili kočárek. Byl moc hezký. S peřinkami, hezky buclatou panenkou v načančaném oblečku, a dokonce i s lahvičkou na pití. Jistě to byl sen každé holčičky. Bohužel ale nikoliv naší Haničky. Maminka jí sice velmi dojemně mávala, když s kočárkem sestra slavnostně poprvé vyjela na ulici za dětmi, ale to bylo také naposled, kdy jsme kočárek spatřili.

Hanka ho totiž obratem vyměnila za kolo, po kterém velmi toužila. A vrátila se s odřenými koleny, bradou i nosem, bez kočárku, ale šťastná jako blecha. Jak tuto výměnu vnímali rodiče Lojzík, se kterým tento svůj první směnný obchod naše Hanička uskutečnila, jsme se nedozvěděli. Ale nikdo si nestěžoval, takže asi vše proběhlo k vzájemné spokojenosti.

Tímto způsobem Hanička vzala rodičům vždy z úst jakékoliv protiargumenty. Na to zkrátka nebylo co říct. Svým vlastním způsobem a po svém jim sdělila svůj názor na věc.

A bylo to.

Já jsem tomu všemu tak nějak s lehkou bází a obavami přihlížela. Čekala jsem vždy, jak se situace vyvine. Ale sama jsem raději byla právě tou poslušnou a hodnou. Možná proto, že jsem nějak podvědomě cítila, že se to ode mě čeká. A že jeden rebel v rodině je až moc. „Hanička je prostě do naší rodiny. Ta má tvrdou hlavu. Ta se jen tak nedá,“ říkával vždy návštěvám tatínek. A vypadalo to, že je na to dokonce hrdý. O mně se ale moc nemluvalo. A když už, něco v tomto duchu: „Jo jo, naše Anežka. To je hodná holčička.“

Rodiče mě pojmenovali krásným staročeským jménem, ale všichni, kromě tatínka, mi říkali Any. A už mi to zůstalo.

Už tehdy, a přesto, že jsem byla malý špunt, mi to nějak neštymovalo. Co je teda dobře a co je špatné? Snažím se být ta poslušná a hodná, protože rodiče mají spoustu starostí a nechci jim přidělovat další. A tak tady sedím v koutku a hezky potichu si hraju.

Ale vypadá to, jako bych snad ani neexistovala. Neměla bych mít třeba na něco taky svůj názor? Neměla bych se třeba taky vzepřít a říct jim, že tyhle šaty

jsou fakt úděsné a že na téhle návštěvě je to neskutečná nuda? A že chci jít někam na hřiště a ne tady dřepět a poslouchat jejich pravěké historky z mládí?

Jenže pokaždé, když jsem se být jen o malou vzpouru pokusila, jsem to schytala. Tohle prostě hodná holčička nedělá! Nesmí! A měla jsem dojem, možná trochu zkreslený a zaujatý, že když zazlobím já, jsou rodiče mnohem víc naštvaní, než když totéž udělá Hanka. Jak to? To je přece strašně nespravedlivé! A možná právě tady se z původně hodné a poslušné holčičky začal stávat malý rebel.

2.

Budu – nebudu...?

Už ve školce většina dětí věděla přesně, čím chce být. Mezi mými vrstevníky a spolužáky už tehdy vyrůstali budoucí piloti, kominíci, policajti, kosmonauti, ale také popeláři, bagristi a traktoristi. Také doktorky, ředitelky zoo a paní prodavačky. Nevím, jak je to možné, ale už tenkrát měly tyto děti naprosto jasnou představu o tom, čím chtějí být, až vyrostou. Nebo alespoň čím teda určitě být nechtějí – třeba zubaři se ani v té době netěšili mezi dětmi velké popularitě.

Bohužel, i zde jsem se cítila velmi nejistá, a že sem tak nějak nepatřím. Na rozdíl od ostatních – já jsem neměla sebemenší tušení, čím bych chtěla být. „Tak co třeba paní učitelkou, Any? To je takové hezké povolání, že?“ snažila se mi vnutit svou vlastní představu paní učitelka a já jako správná hodná holčička jsem jí to odkývala. Ale jistá jsem si tím teda určitě nebyla. „Ty budeš moja malá vinařka,“ říkával zase s láskou tatínek a já, protože jsem ho měla ráda a chtěla jsem ho potěšit, jsem mu to také hezky odsouhlasila.

Všichni to se mnou mysleli dobře, ale já jsem si stále připadala tak nějak „nikam nepatřící“, když nevím, co teda budu, až budu dospělá. Co když to nezjistím ani do té doby, než vyrostu? Co pak se mnou bude? Tu hrůzu si i dnes po těch letech pamatuju. Obavy mě šířaly a já jsem se trápila a usilovně se snažila tomu přijít na kloub.

Na návštěvě u dědečka a babičky, kteří bydleli na Valašsku, jsem sebrala odvahu, a když jsme s dědou spolu krmili králíky, zeptala jsem se: „Dědo?

A co dělají pak s lidma, kteří neví, čím chtějí být, a nejsou pak ničím?“ Dědeček byl srandista a jeho černý humor, jímž byl známý, mi tehdy způsobil velmi krušnou chvilku. Ani na moment nezaváhal a bez mrknutí oka odpověděl: „No – co s nima – zastřelí je!“ Myslím, že jsem tehdy asi na chvilku přestala i dýchat, jak strašně jsem se lekla. Zastřelí? To je hrůza!

U oběda jsem se jen nimrala v jídle, což babička přímo nesnášela, a tak mě hned sepsula a dostala jsem dlouhou přednášku o tom, že to za jejich mládí nebyvalo, a kdyby byla válka, jak ta by nás naučila vážit si jídla. V ten moment, když babička zmínila válku, jsem upustila příbor a s pláčem utekla do psí boudy.

Dědovi to asi došlo, že mě vystrašil víc, než měl, a došel mi to všechno hezky vysvětlit. Plakala jsem tehdy pejskovi Puntovi do kožichu, ale když mě děda asi po dvanácté ujistil, že nikdo nikoho střílet nebude, a už vůbec ne za to, že neví, čím chce být, dala jsem si říct a z boudy jsem vylezla.

Svému dědečkovi ale vděčím za spoustu jiných věcí. A to v dobrém. Myslím, že tak nějak cítil, že si připadám poněkud ztracená. Hanička měla jasno – ta už měla své záliby a kamarády a věděla jistě, kam směřuje. Chtěla se stát profesionální tenistkou nebo cyklistkou. A tak vše podřizovala právě těmto svým cílům. A my, celá rodina, samozřejmě s ní. Jako sparing partnera si většinou zvolila mě, nebo jsem jí byla spíš přidělena. Na kurtu jsem fungovala spíše jako odrážec a sběrač míčků. To docela ušlo. Ale kolo bylo pro mě ještě mnohem horší!

Na prázdninách u babičky a dědy jsme hodně času trávili také s našimi bratrance. Oba kluci byli – tak jako Hanička – na rozdíl ode mě velmi sportovně založení. A tak zpravidla vymysleli nějakou túru na kolech, bruslení nebo alespoň fotbalový zápas. Nikdo z nich si vůbec neuměl představit, jak jsem se u toho natrápila!

Nejen že jsem byla ze všech nejmladší a nejmenší, takže kamkoliv utíkali, já jsem je vždy jen stěží a s vyplazeným jazykem dohonila. Vymýšleli samé bojové a sportovní hry, což pro mě byla naprostá noční můra. Ale než sedět s babičkou v kuchyni a škrábat brambory, to jsem raději byla s nimi venku.

Když kluci zjistili, že neumím jezdit na kole, hodlali ihned zjednat nápravu. Řekli, že oni vědí, jak mě to naučit, protože přesně takto se na kole naučili jezdit oni. Neměla jsem tedy důvod jim nevěřit a moc jsem se na tom čertovském stroji chtěla naučit, protože jsem jinak musela stále běhat za nimi nebo být odkázaná na to, že mě někdo z nich vezme na „štangli“ nebo na „sic“ vzadu – tedy na nosič. A tohle také nebývalo bez rizika. Na štangli to strašně drkotalo. Tehdy navíc nebývaly tak hladké a rovné silnice, ale všude byla spousta štěrku, kamínků, a to to drncalooooo-o-o-o!!!

K jízdě vzadu na „sicu“ jsem už také měla vážné a podložené obavy. Hanička mě tak jednou hezky vyvezla na svém kole a sama se zdviženými nohama projela vysokou trávou plnou kopřiv. Mně to ale zapomněla říct, a jelikož jsem před sebe a přes ni nic neviděla a taky jsem byla důvěřivé telátko, nohy jsem měla volně svěšené a schytala jsem to naplno. Nohy až po stehna jsem pak měla dva dny v jednom ohni a samý puchýř a musela jsem to chladit hromadou mokrých ručníků. Takže mé odhodlání naučit se na kole bylo spíše kvůli mé vlastní bezpečnosti a zachování pevného zdraví.

Kluci mi tedy pro mou první jízdu zapůjčili jedno ze svých kol. Bylo už dost opotřebované, ale prý to na začátek stačí. Postavili mě na kopec a pak do mě strčili. Ostatní se tak možná jezdit naučili – já nikoliv. Skončila jsem v nejbližším šípkovém keři, podrápaná a odřená, vypadala jsem jako po napadení smečkou zdivočelých koček.

Na kole jsem se ale stejně naučila jezdit. Hezky pomalu a sama. A než si pro nás rodiče k babičce a dědovi přijeli, už jsem vesele jezdila a byla na sebe patričně hrdá. Ale stejně už mi ta nálepka cyklistického nemehla zůstala. A nešikovnost v jakémukoliv sportu už mi pak tak nějak byla přiřknuta a to už mi také zůstalo. Přesto, že jsem v budoucnu jezdila na koni, hrála volejbal nebo tancovala. Tatínek vždy tvrdil: „No, ty prostě nejsi sportovní typ.“

Ale právě dědeček si asi jako jediný všiml, že mě to trápí, a tak se rozhodl mi ukázat nějaké nové možnosti a trochu mě popostrčit. A že se mu to tedy povedlo – a hned napoprvé!

3.

Kouzelný koňský svět

Jednou brzo ráno mě děda probudil a šeptem řekl: „Vyskoč! Oblékat a ide sa.“ Netušila jsem kam, ale pochopila jsem, že mám být co nejdříve zticha a že ten výlet bude asi tajný. Rychle jsem se oblékla, do ruky si vzala krajíc chleba s máslem a už jsme se s dědou tiše kradli z domu.

Zastávka autobusu byla kousek, takže jsme tam byli za chvíli. Byla jsem tak napnutá, že jsem ani nedutala a ani jsem se nezeptala, kam máme namířeno. Autobus byl za minutku tu. Dědeček se krátce pozdravil s řidičem a řekl mu: „Jeden celý a jeden poloviční – do Vizovic.“ A ještě něco dodal, ale tomu už jsem nerozuměla. Možná nějaký název zastávky.

Paráda! Asi pojedeme na zámek. Nebo do cukrárny! Nebo obojí. Jupíííí! radovala jsem se v duchu a čekala, že zastavíme na náměstí. Ale náměstím jsme projeli, ostatní cestující vystoupili a my jsme pokračovali jako jediní pasažéři – pouze s panem řidičem – neznámo kam. Teda – mně neznámo.

Už jsme tam někde ale museli být, protože ceduli s nápisem Vizovice jsme před chvílí minuli. Kam teda jedeme? Nespletl to pan řidič a nezapomněl nám někde zastavit? Nebo nepopletl to děda? „Tak ty ideš s dědú na koně?“ zeptal se mě s milým úsměvem pan řidič a já jsem v té chvíli pochopila, kam mě děda dnes bere na výlet.

Přilepila jsem nos na sklo a za chvíli už jsem to také spatřila. Za okny autobusu se na dohled před námi rýsovaly rozlehlé ohrady, ve kterých se páslo hned několik stád nádherných velkých koní. Hurááááá! Tě radosti se mi

ani nechtělo uvěřit. Koně se mi vždycky líbili, ale rodiče mě k nim nikdy pouštět nechtěli. Že prý jsou to velká a nevyzpytatelná zvířata a že se jim nedá věřit.

Několikrát jsem sice sama už dřív vlezla za nimi do ohrady, ale vždy mě odtud někdo vytáhl a dostala jsem vyčiněno, že to dělat nesmím. Tak jsem poslechla. Tentokrát však ne. Teď jsem měla s sebou spiklence a děda byl přece dospělý, jemu nikdo nevynadá. A já můžu na koně!!!! Juchúúúúú!!!!

Pan řidič nám zastavil u krajnice na zastávce, rozloučil se s námi a zamával nám. Nemohla jsem se dočkat, až tam budeme, a pořád jsem poskakovala okolo dědy a popoháněla ho. „Skáčeš jak malý kozel,“ říkal děda pobaveně, ale snažil se držet se mnou tempo. Viděl, jak se těším a jakou mám radost, a bylo znát, že i on je velmi rád, že se tímto výletem maximálně strefil.

Konečně jsme vcházeli do areálu toho nádherného statku. Tehdy to byl ještě státní statek a měl hned několik hlavních budov se stájemi, jízárnami a ohromným množstvím přilehlých pastvin a ohrad. Ty byly původně zámecké. Nedokázala jsem ani spočítat, kolik koní tady mohlo být. Byla to nádhera.

Kolem nás stály bíle natřené budovy, z nichž na nás vykukovaly hlavy úchvatných koní. Někteří nám ržáli na pozdrav, někteří dokonce pokyvovali hlavami. Další koně byli na jízárnách a trénovali spolu se svými jezdci. Ostatní se pásli a odpočívali v ohradách, které se táhly až za obzor. Bylo to jako sen! Na ten pohled, kdy jsem viděla tolik koní pohromadě a poprvé navštívila takový statek, nikdy nezapomenu.

Fascinovalo mě tady naprosto všechno! Vzpomínám si dodnes, jak jsem byla unesená ze všeho, co jsem tam viděla. Srdíčko se mi tetelilo blahem a připadala jsem si jako v nebi. Všechno to společně bylo tak krásné a tak to do sebe zapadalo a ladilo!

Stáje, koně, lidi, všudypřítomná vůně slámy a sena, a dokonce malé květináčky ze žlutými kytičkami na každé budově. To vše společně tvořilo jednu úžasnou a nenapodobitelnou atmosféru tohoto – pro mě – kouzelného koňského světa. Nikdy dřív jsem na podobném místě nebyla a připadalo mi, že jsem dosud snad ani nežila, když mi tohle unikalo.

Dědeček chvíli o něčem rozmlouval s panem správcem, který byl jeho velmi dobrým známým, a za chvíli už jsme všichni tři spolu mířili na prohlídku stájí. Byla jsem jako Alenka v říši divů. Těch krásných koní! Ta vůně! Nemohla jsem se toho nabažit.

Prošli jsme velkou hlavní budovou a zamířili k partičce dětí, které zrovna čistily malé poníky. Byli tam kluci i holky, rozdílně velcí, ale všichni spolu vesele švitořili a byli asi dobří kamarádi.

„Tak děcka! Tady vám vedu novú posilu,“ řekl znenadání dědeček a bez ohledu mě postrčil směrem k davu těch cizích dětí. „Ale... ale... já...“ kokotala jsem, nohy mě však samy nesly vpřed. Ano, moc jsem toužila být s nimi a čistit ty krásné poníky. Ale byla jsem stydlivá a hlavně, byli tam i kluci. A nikoho jsem neznala. Dědeček však vytáhl ze své staré aktovky pro mě velkou svačinu a pití, zamával mi a vesele ještě zavolal: „Ve tři sa pro tebe stavím. Dávajte mi na ňu pozor, děcka! Ahoooooj,“ a byl fuč.

Tak on to celé, ten fluta jeden, naplánoval dopředu. Nejdřív jsem byla trochu zaskočená a moc jsem nevěděla, co si teď počít. Ale děcka byla úžasná. Opravdu – až do té doby jsem snad nepoznala lepší kluky a holky než tady tu partu u koní. Možná jsem měla štěstí, ale všichni na mě byli velice milí, chovali se kamarádsky, všechno mi vysvětlili, a s čím jsem si nevěděla rady, s tím mi ochotně pomohli. „Vem si hřebílko a pojď mi pomoct se Sandy,“ zavolala na mě ta největší holka, která tam byla.

Super! Berou mě mezi sebe, a dokonce chtějí mou pomoc! Teď jen zjistit, co je to to hřebílko. „Tady,“ podala mi další holka s milým úsměvem čistění na koně. „Jak sa menuješ?“ zeptala se mě a od té chvíle už jsem byla jednou z nich. Celý den utekl jako voda. Čistili jsme koně, zametali a uklízeli před stájemi a po obědě jsme se za odměnu mohli na nich taky povozit. A to bylo teprve něco!

Mně tedy ke štěstí stačilo už jen to zametání a čištění koní, byla to pro mě snad ta nejlepší činnost v životě. Ale povozit se na koni, to bylo něco nesku-tečného. Uteklo to hrozně rychle. Ani jsem se nenadála a dědeček už vcházal do bran areálu.

„Tak jaká?“ ptal se s úsměvem, protože můj rozzářený obličej, byť trochu zaprášený, mu asi prozradil víc než slova. Celou cestu zpátky jsem mu povídala o všech zážitcích a dobrodružstvích, které jsem dnes zažila. Také jsem donekonečna jmenovala všechny kamarády a koně. Děda v tom měl zmatek, kdo je vlastně kdo. A tak jsem mu to opakovala pořád dokola, a stejně nebyl schopný si to zapamatovat. Ale já jsem o tom tak ráda mluvila a ochotně jsem jmenovala znova a znova.

Když jsme vystupovali z autobusu a šli společně domů, dědeček trochu zvažněl a povídá: „Ne, že mňa prozradíš! Babička by sa čertila, že sem tá vzal na koně. Pověděl sem jí, že si na besedě u tetky Košťálovej a hraješ sa tam s cérkama.“ Mně teda moc lhát nikdy nešlo, každý to na mně hned poznal. Ale pro dědu to udělám.

A hlavně pro sebe. Babička už by mě pak na koně nikdy nepustila. Ona se jich hrozně bála a pokaždé, když se někdo o koních jen zmínil, mu vysvětlila své důvody: „Pan Herůdek – a to byl PAN veterinář – vyhlášený široko daleko – říkával: Koňovi a psovi nikdy nevěř!“ A když to říkal pan Herůdek, tak to musela být pravda. Babička o tom byla na tisíc procent přesvědčená a také o tom přesvědčovala všechny v okolí.

Tuhle hlášku jsem od ní slyšela snad stokrát. A dnes tomu bohužel nebylo jinak. Hned, když jsme s dědou vešli do kuchyně, babička jako profesionální detektiv zavětřila a natáhla nosem tu mou koňskou vůni, která mě okamžitě prozradila, aniž bych řekla slovo. Mezitím, než babička stihla započnout můj výslech, prohnala se kuchyní Hanka, zavětřila a bez okolků pronesla: „Co je to tu za smrad?“

Museli jsme tedy, ač neradi, s pravdou ven. Nejdřív dostal vyhubováno děda: „Jsi starý blázen! Chceš, aby sa tady cérka zmrzačila? To ju chceš mět na svědomí?“ spustila na něj. Dědeček moudře věděl, že nemá smysl se v tomto okamžiku s babičkou přít, a tak si to celé jen v tichosti vyslechl, a až se babička dostatečně vypovídala a vynadávala, pověděl jí zase své důvody.

Jak jsem tam byla spokojená, že je tam velká spousta dětí a že tam na všechno dohlíží pan správce, kterého také babička zná. „A cérka tu blemcá od niče-

ho k ničemu jak bluma. Mělas ju vidět tam! Úplně inačí děvčica!“ vysvětlil to děda babičce po svém. Chtěla jsem dědečka podpořit, proto jsem také přidala svou trošku do mlýna. Básnila jsem babičce, jak to tam bylo úžasné a jak to byl můj nejlepší den v životě. Ta sice ještě chvíli dělala dotčenou a uraženou a se mnou se začala bavit, teprve až jsem ze sebe sundala „ten strašný puch“, ale zdála se už trochu přívětivější.

Děda jí pak ještě až do nebe vychválil buchty, co jsme snědli, a vypadalo to, že je snad odpuštěno. Já jsem si ještě třikrát poslechla: „Pan Herůdek říkal, koňovi a psovi...“ To vše se zdviženým prstem a přísným obličejem. Ale asi i babička pochopila, že od koní mě už asi nikdo a nic nedostane.

4.

Chovatelské začátky

Dědečkův záměr to jistě nebyl, ale myslím, že právě tímto svým nevinným počinem u mě zasel malé semínko vzpurnosti.

Až dosud jsem byla ta hodná a poslušná holčička, co dělá to, co se od ní čeká. A nevymýšlí lumpárny a nic, co by se mamince a tatínkovi nelíbilo. Nosila jsem všechny ty šatičky a oblečky, které Hanička trvale odmítala, zatímco ona si oblékala své oblíbené kalhoty a košile. Maminka jí stále spílala a přemlouvala ji, že přece nemůže chodit oblékaná jako kluk. Ale Hanička si trvala na svém. Jezdila na kole a prala se s klukama. A v naší rodině byla považována právě ona za toho rebela. O mně skoro ani nevěděli – tedy zatím.

Jakmile jsem doslova přičichla ke koním a k celému tomu ohromnému životu okolo nich, jako by pro mě ten dosud nesrozumitelný a nejasný svět najednou začal konečně dávat trochu smysl. Už to nebyl jen jeden velký chaos, se spoustou lidí, kteří mají každý jen své zájmy a každý, kromě mě, ví, kam patří. Najednou jsem tam zapadala také.

Už jsem nebyla jen tou hodnou holčičkou, která dělá, co se jí řekne. Byla jsem tou holkou od koní. Tou, která je má moc ráda a také má spoustu kamarádů, kteří se na ni těší, až znova přijede na prázdniny za dědou a za babičkou. A ta holka sice neumí jezdit pořádně na kole a nehraje tenis ani fotbal, ale učí se jezdit na koni, ví, jak je vyčesat, osedlat, a zná už celou stáj a každého koně jménem!

Dokonce jsem začala jezdit ke koním sama autobusem. Já – taková „pose-ra“ – jak mi vždycky neopomněl připomínat můj tatínek. I když má první

cesta autobusem od koní zpátky k babičce začala mírnými rozpaky pana řidiče. Když se mě zeptal, kam mám namířeno, řekla jsem jen: „Prosím poloviční, na Valašsko.“

My jsme doma nikdy neříkali jméno vesnice, kde babička s dědou bydlí. Rodiče vždy říkali „sbalte si věci, jedeme na Valašsko“ nebo „volala babička z Valašska“. Tak jak jsem to – kruci – tak asi v šesti letech měla vědět, že Valašsko je docela široký pojem? Obzvlášť pro místního řidiče pravidelné linky. Ale nakonec jsme se s panem řidičem domluvili a já jsem šťastně dojela až k babičce.

Hlavní bylo, že jsem sama cítila, jak se něco uvnitř mě mění. Že když jsem u koní, je mi krásně a připadám si jistější, důležitější a že někam patřím.

Nikdo u nás doma ke koním vztah neměl. Dokonce ani k ostatním zvířatům moc ne. Tatínek je sice milovníkem koček, ale cokoliv, co je trochu větší než běžná micina, hned zavrhuje a označuje jako tele nebo monstrum. Maminka nesnese nic, co dělá nepořádek nebo pouští chlupy – tedy vlastně žádné zvíře.

Babička, ta má zvířátka ráda do té doby, dokud je nesní. Povídá si se slepičkami, králíky drbe za ouškem a prasátka dokonce škrabká na zádech, ale následně nemá sebemenší problém zakroutit jim krkem, upéct je a sníst.

Nicméně jakmile jsem se uvnitř sebe pevně rozhodla, že koní se nevzdám, i kdyby čert – nebo kdokoliv z mé rodiny – na koze jezdil, nabral můj dosud nevýrazný život úplně jiný směr. Průběžně se mě sice snažili od mé záliby odrazovat, a dokonce se v tom celkem pravidelně hezky střídali: „Ježíši, to je zase puch!“ hlásila Hanička s dramaticky zacpaným nosem, když mě s rodiči u koní vyzvedávala. Ale já tomu všemu statečně odolávala.

Maminka a tatínek se střídali v dávkování rozumných argumentů a také mě zásobovali děsivými historkami, aby mě přesvědčili, proč bych měla okamžitě s těmi pekelnými zvířaty skoncovat: „Včera bylo zrovna ve zprávách, jak jedné holčičce koupil tatínek poníka. Mazlila se s ním, česala ho – a on najednou – RAF – a ukousl jí půlku obličeje.“

Maminka měla vždy smysl pro dramaticko, a tak tomu dodala patřičný hrůzostrašný výraz a významně se podívala na mě a pokývala hlavou. Abych si

asi jako potom nešla stěžovat zrovna k ní, až nebudu mít půlku ksichtu. A vždy, když jsme s dědou šli zase spolu na koně, babička za námi z okna volala to své: „Koňovi a psovi nikdy nevěř! A to byl PAN veterinář! Koňovi a psovi!“ ozývalo se za námi, dokud jsme nezmizeli za zatáčkou. Zkoušeli to různými metodami, ale nic nezabíralo.

Mezitím se z malé ostýchavé holky stala docela ostřílená koňačka, která všechny chovatele v okolí považovala za spřízněné duše a jediné normální lidi, s nimiž se dalo mluvit. Samozřejmě nejraději o koních. Jakmile jsem začala získávat trochu jistotu a ztrácet stud, postupně jsem se seznámila se všemi, kteří v našem okolí měli koně. Zнала jsem opravdu všechny.

Z Haničky se mezitím stala už velká slečna a mířila na střední školu. Její vkus se za tu dobu značně změnil, a to k obrovské spokojenosti maminky. Hanička najednou chtěla nosit holčičí věci a také se chtěla líbit. Maminka byla šťastím bez sebe! Konečně, za ty roky útrap, nějaké zadostiučinění. Nabyla totiž velmi mylný pocit, že za tou změnou a touhou po hezkém oblečení, je právě její intenzivní a usilovné snažení, počínaje háčkovanými šílenostmi a lalkýrkami s kytičkami z dětství konče.

Nějak si nebyla ochotná připustit, že za tím vším jsou mnohem povrchnější důvody – a to ten hezký osmák z vedlejší třídy, do kterého se naše Hanča prostě zabouchla až po uši. A jako protřelá holčička z vesnice velice rychle pochopila, že to se svým univerzálním klučičím outfitem mezi ostatními nacaňčnými spolužačkami zkrátka nevytrhne, a zvolila tedy jinou taktiku.

Já jsem mezitím pokračovala ve svých chovatelských ambicích. Koně jsem milovala, ale chtěla jsem být se zvířaty ještě více. Toužila jsem moc po pejskovi. Snad každá kamarádka měla doma aspoň nějakého voříška. Jen my nic. A tak jsem absolvovala další lehce vyděračské kolečko se svými rodiči a žadonila o psa. Výsledek byl pro mě nic moc. Nedá se říct ani remíza, neboť mi byly povoleny jen rybičky. Buď rybičky, nebo nic.

Štěstí ovšem stálo při mně! Byli jsme tehdy s rodiči na oslavách prvního máje. Oni to měli povinné, takže tam museli, ale my jako děti jsme to milovaly. Byla tam spousta lidí, kolotočů a houpaček a taky stánků. A v jednom

stánku prodávali drobná zvířátka. Měli tam i rybičky, morčata, křečky, hady a další havěť. Taky malá kotátka, jenže o nich maminka nechtěla ani slyšet. A po zjištění, že křeček stojí jen dvacet korun, ale rybičky jsou mnohem dražší a hlavně se pro ně musí koupit také akvářko a další pitominky, jsem slavnostně domů odcházela s papírovou krabičkou a v ní měla své oficiálně první zvířátko – křečka Matěje.

S křečkem byla sranda. Bylo to takové správné a legrační stvoření. Ze starých leporel jsem mu dělala běhací bludiště a byli z nás velcí kamarádi. Jednou ale Matěj objevil nějakou skulinku v bludišti a utekl. Hledala jsem ho po celém pokoji, ale nikde nebyl.

Když celý dům večer tvrdě spal, do ticha a tmy se z klavíru, který byl umístěn ve vedlejším pokoji, začaly ozývat tóny. Nejprve jemné, takové opatrné, jako by se ten dotyčný teprve rozehrával. Během chvíle ale začalo to tajemné stvoření do kláves zběsile bušit. Bylo to jako z nějakého hororu a my s Haničkou jsme byly celé bez sebe strachy, zvláště když náš tatínek ve vedlejším pokoji rozsvítil a u klavíru nikdo neseděl. Klavír hrál sám! Bylo to děsivé!

Pak však tatínka naštěstí napadlo, že v klavíru bude asi nějaký uvíznutý práček nebo myš. Odklopil víko od piana a – žádná myš! Ten noční virtuóz byl můj křeček Matěj. Běhal tam zběsile po strunách sem a tam, fousky celé od prachu a oči vykulené tak, že mu málem vypadly z důlku. A nám taky. Ještě dlouho jsme se tomu smály – hlavně my s Hančou. Maminka prohlašovala, že ještě jednou něco podobného vyvede a „ta potvora chlupatá, škaredá“ půjde okamžitě z domu.

A tak to u nás pokračovalo dál. Z Haničky se stávala větší a větší dáma. Ze mě zase stále zarputilejší a fanatičtější milovnice zvířat. Dokonce jsme měli doma i pejska! Ne že by to maminka dovolila, nebo že by o tom dokonce věděla. S tatínkem jsme jednoho takového ubožáka, kterého někdo vyhodil z auta zrovna na Štědrý den, zachránili přímo z ulice. Měl pochroumanou nohu, byl celý vyhladovělý a potlučený. A také tatínkovi se ho zželelo. Snad že byly Vánoce.

Jako úkryt jsme pro pejska zvolili garáž a tajně mu tam několik dní nosili krmení, až si maminka nemohla nevšimnout, že jí z kuchyně záhadně mizí

jídlo, a tak nás odhalila. Ale pes už byl celkem fit a stejně neměl kam jít. Zkrátka jsme ji s tatínkem spolu ukecali, že pes nemá jiný domov a že nám tady bude hlídat.

Jako velmi pádný argument se ukázalo paradoxně právě jídlo. Maminku totiž, díky babiččině výchově, že nic se nemá vyhazovat a žádné jídlo nesmí přijít nazmar, velmi těšilo, když tento psí ubožák, nově pojmenovaný Ťapka, všechny zbytky dojídal a ještě se u toho tvářil až podlézavě vděčně. Maminka byla spokojená a my také.

Dětství a dospívání jsem tedy prožila společně se zvířaty. Rodiče už nepřekvapovalo, že znám každého psa ve vesnici a každého chovatele koní, a už si tak nějak zvykli, že to ke mně zkrátka patří.

5.

Velký bílý pes

Starí indiáni prý měli jedno přísloví: Člověk v životě pozná mnoho psů, ale jen jeden je ten jeho životní. A přesně tím byl pro mě můj Barny.

Slovenský čuvač, obrovský velký bílý chlupatý pes, jako z knihy Bella a Sebastian, nejlepší přítel a kamarád v životě. Moc jsem po něm toužila už od dětství. Tehdy nebyl ani internet ani žádné dostupné informace kromě knih. A tak jsem každou volnou chvilku už jako malá holka trávila nad starým atlasem psů, kde byly malované obrázky tohoto plemene. Tato rasa byla původně označována jako tatranský pastevecký pes a já se do něj zkrátka zamilovala na první pohled.

Snila jsem o tom tak dlouho, až se mi můj sen skutečně vyplnil. Po různých alternativních pokusech mých rodičů, kteří se velkých psů vždy báli, a tak nám se sestrou občas povolili pouze nějaké křečky, rybičky a podobnou malou havěť, jsem konečně dospěla a mohla si rozhodovat o svém životě sama.

Po několikaměsíčním hledání a pročítání všech možných inzerátů v tehdejších novinách jsem konečně našla jeden, který nabízel prodej štěňátek slovenského čuvače. Byla jsem štěstím bez sebe a za svou úplně první výplatu jsem si tehdy konečně domů přivezla svého vytouženého psího kamaráda.

Hned jak jsem ho uviděla, věděla jsem, že je to zkrátka ON. A od té doby jsme byli ti nejlepší kamarádi. Prožil se mnou mé první velké lásky a já na oplátku s ním jeho štěněcí „praštěné“ období a pubertu. Byl tu se mnou, když jsem poznávala radosti a starosti samostatného dospělého života, své první

úspěchy i neúspěchy v první práci i bolestné rozchody a ztráty euforie a bezstarostnosti mladého věku.

VŽDY tady byl se mnou a pro mě. A troufnu si říct, že dodnes jsem nepoznala lepšího přítele a kamaráda, který by mě miloval tak bezpodmínečně, se vším všudy a takovou, jaká jsem. Před ním jsem se nemusela nikdy přetvařovat, a i když jsem si před ostatními hrála na „tvrďačku“, před Barnym jsem se mohla v tichosti vyplakat. A on tam jen byl a svou přítomností mi dával tu největší podporu, jakou mohl. Stál při mně. Bez podmínek, bez výčitek, bez zbytečných a prázdných gest útěchy. Byl tam. VŽDY!

Barny se ukázal také jako skvělý pomocník při výběru partnera. Většinu jich totiž buď nemohl vystát a některé tak viditelně a s pohrdáním přehlížel, že to muselo docvaknout i těm méně chápavým. Moje maminka mě kdysi přesvědčovala o úžasných vlastnostech mého tehdejšího partnera. Ale Barny ho měl slušně řečeno „na háku“. Dával mu najevo, že on si pro mě představuje někoho úplně jiného, a prostě ho ignoroval.

Později jsem mu skutečně musela dát zapravdu, protože jakmile se v mém životě objevil Tom, s Barnym si ihned oba padli do oka a já jsem žasla, jak si od první chvíle tihle dva sedli.

6.

Dovolená povolena!

„Co kdybychom někam vypadli? Přijdeš na jiné myšlenky a pak to půjde líp. Třeba někam k moři, hm?“ ptá se mě po dalším náročném dnu v práci Tom.

Už jsme spolu nějakou dobu chodili, a teď už dokonce i bydleli. Měli jsme malý hezký byt ve velkoměstě, kde jsme byli moc šťastní. Oba jsme byli dospělí, svobodní a absolutními pány svého času. Bylo to moc krásné sobecké období, které se už asi nebude opakovat.

Původně jsem si plánovala, že až dospěju, budu chovat koně a psy. Budu žít na svém vlastním statku a u toho ve volném čase psát knihy. Ale osud mě zavál jinam. Do chladného komerčního světa bankovníctví jsem původně moc nechtěla, ale našla jsem si v něm své místo na slunci a po nějakém čase mě to začalo velmi bavit.

Svou práci jsem milovala a dělala s maximálním nasazením. Díky tomu a také jistě notné dávkě štěstí či tomu, že jsem byla v pravý čas na pravém místě, se mi podařilo dosáhnout ve velmi mladém věku vysokého postavení. Stala jsem se dokonce šéfkou pobočky. To bylo opravdu něco a byla jsem na to velmi hrdá.

Proto mě Tomova otázka, abychom někam odjeli, velmi zaskočila: „Ty ses dočista zbláznil! Teď? Teď, když máme před uzávěrkou a končí nám čtvrtletí?“

Ach jo. Tady prostě nikdo nechápe, jak strašně a životně důležité je dotáhnout čtvrtletní plán. Ne – to prostě nikdo nepochopí – a proto taky nemůže dělat tuhle práci každý. „Miláčku, je to od tebe nesmírně laskavé, ale když teď nedotáhneme plán, budeme mít celkový skluz v celoročtu a náš titul – skokani

roku – by byl ohrožen!“ snažím se o klidný tón a vysvětluju to pomalu a vlídně, přestože se jedná o skutečně obrovský a závažný problém.

„Vím, však já vím. Ale třeba potřebuješ právě ten odpočinek a změnu, aby se to zase rozhýbalo. Uvidíš, že dostaneš nové nápady, novou energii a pak to půjde samo. Podívej!“ láká mě Tom na prospekty, které přinesl z cestovní kanceláře, a musím přiznat, že ač jsem to původně považovala za absolutní nesmysl, možná má tak trochu pravdu.

Opravdu to teď jde všechno nějak ztuha a vypadá to, jako by se nějaké kolečko zadrhlo a nechtělo se rozběhnout dál. Třeba to opravdu není tak hloupý nápad. A ty letáčky vypadají skutečně nádherně. Tunis, Djerba, pláže a slunce, koktejly a pohodička...

„No vždyť to říkám!“ usmívá se a vypadá sám se sebou velice spokojený. „Hm, ale jak to řeknu řediteli? Ten to nikdy nepochopí! Když mu teď nadhodím, že bych chtěla dovolenou, nejspíš mě roznese na kopytech,“ vracím se zpět do reality a opět začínám pochybovat, že bychom tento náš nápad mohli vůbec uskutečnit. „Za zkoušku nic nedáš. A už jsme tak dlouho nikde nebyli. Pojééééé, prosííííí,“ lísa se a škemrá Tom a je si velmi dobře vědom toho, že už mě nahlodal. Tak to tedy zkusím.

Hned další den jsem se objednala k panu řediteli. S jeho sekretářkou jsme chvíli přátelsky popovídaly a daly si spolu cappuccino. Byla to fajn holka, zhruba v mém věku, a docela dobře jsme si spolu rozuměly.

Když jsem jí ale oznámila důvod své návštěvy, cappuccinko i se stylovým hrníčkem málem upustila na zem. Vytřeštila na mě své velké a pečlivě namalované oči a chvíli ani nemrkala. „Ty chceš jet na dovolenou? Teď? Jsi blázen?“ Tak jako všechny sekretářky měla i ona samozřejmě ten nejlepší přehled o aktuální situaci a dění uvnitř banky. A také oplývala vysokou měrou dobře vyvinutého instinktu: „Chystáš se zabít? Nebo zrovna i pohřbít? Ten tě vynese v zubech!“ vyložila mi bez okolků můj budoucí osud.

Její obavy jsem chápala, přesto jsem se ale zhluboka nadechla a nakráčela suverénně do kanceláře našeho pana ředitele. Měla jsem svůj plán, jak mu svou prosbu odprezentovat tak, že mě zkrátka bude muset pustit. On byl ale